Ben Ami — Trinidad

— Ce spuneai că s-a întâmplat cu atilaticenii? l-am întrebat pe Primo imediat ce capsula s-a etanşeizat în spatele meu. Iar acesta, întorcându-se şi ignorând mesajele de pe ecran mă privi cu ocelii săi din câteva mii de puncte de vedere. Colosule! Uitasem cum arată o cască hialină.

— Ce fel de întrebare e asta? mă întrebă, scoţând oribilitatea de cască de pe faţă. "Creierele-insectate" nu erau preferaţii italanienilor.

— Tu ai transmis, nu erai de veghe?

— Aha, păru Primo că-nţelege. Cea mai mediatizată ştire de la Marea Destindere încoace.

— Şi Altceva? N-am bătut tot drumul ăsta pentru un "aha", cei de la ferma de creiere…

— Formată de creiere, mă întrerupse el brusc. În ochii obosiţi îngrijorarea săpase crevase sângerii. M-am înfiorat.

— Cum vrei tu, dar te avertizez! Ferma e preocupată de orice informaţie strategică. Câţi eram imediat după Destindere, 323? Fiecare naţiune cu propriile resurse, fiecare dezvoltând — alternativ — un alt viitor. Câţi am rămas, 52?

— 51! îngăimă Primo, privindu-mă ţintă. Din vina cui? Colosul a dat, cine a luat? Spune-mi tu!

— Trinidad,… cel mai bun câştigă.

— Câştigă! zise el, cu privirea pierdută în ecranul suprasaturat de imagini. Cu ce au greşit boliviarii, havelienii, ioanizii, şi atâţia alţii, iar acum atilaticenii? Întrebarea lui conta. În mai puţin de două sute de ani Trinidad ajunse cea mai hulită progresiune implementată de către ancestrali în genele umanităţii. Acelaşi spaţiu, mai multe realităţi. Destindere, Colos şi Altceva, împreună formând Trinidad.

— La fiecare accident Altceva a fost de vină. Tatăl Colosului! Acelaşi pretext fanatico-religios, presiuni inimaginabile asupra Porţilor, pretexte de intervenţie. Eşecuri.

— Da!, părea că zâmbeşte pentru prima oară Primo. Însă şi de această dată Porţile au împiedicat Invazia. Cât de puţin au înţeles! adăugă el, înainte să-şi monteze casca pe faţă.

Famigliile din Italania ştiau că scopul Fermei papale este

preîntâmpinarea unui Altceva. “Creierele-insectate” colectau informaţii, Ferma le utiliza în experimente cu implicaţii niciodată dezvăluite. “Supravieţuim şi doar asta contează”, voi anunţa famigliile, convins fiind de extincţia atilaticenilor.

I-am cerut lui Primo ultimele date. Nu-i revelase nimeni adevărata să origine, inserţia genelor “receptive”… Timp de trei minute l-am privit în tăcere, însă el făcuse infarct imediat după al doilea. Previzibil.

Deşi ştiam ce aveam să văd, i-am scos casca hialină şi mi-am montat-o. Muzicalitatea şi versurile straniei Gloomy Sunday au încercat să erodeze fundamentul meu ereditar. Un Altceva instantaneu. Însă eu nu eram Primo, nu purtam genele unui anume Rezsô Seress, nu eram sinucigaş.

Ideile Fermei papale sunt pur şi simplu perfecte.

Urmează romanistanii… Însă, asta mai târziu. Deocamdată nu-mi pot scoate din minte rictusul lui Primo. Şi muzica aceea…

“it is autumn and the leaves are falling, all love has died on earth the wind îs weeping with sorrowful tears, my heart will never hope for a new spring again my tears and my sorrows are all in vain, people are heartless, greedy and wicked love has died!

the world has come to its end, hope has ceased to have meaning cities are being wiped out, shrapnel is making music meadows are coloured red with human blood there are dead people on the streets everywhere, I will say another quiet prayer people are sinners, lord, they make mistakes...

the world has ended!”